

jeg, at det for Partiets egen Skyld vilde være bedst, om den højtærede Minister omformede denne Paragraf. Jeg bemærker ikke dette, fordi jeg er sat til at varetage det radikale Partis Interesser, men jeg ønsker helst, at intet Parti udsætter sig for den Mistanke, som det vil afføde at stemme for en Paragraf som denne.

Alfred Christensen: I det hele og store synes jeg, at Lovforslagets Venner kan være tilfredse med den Behandling, det har faaet. Diskussionen har i det store og hele drejet sig om de Hovedprincipper, der er lagte deri, og Udløbere har jo ikke været i Stand til og heller ikke tilsigtet at sætte nogen virkelig Bremse for Lovforslagets Fremgang. De to Højretalere har været sympatisk stemte saavel overfor Anklageprincippet som overfor Adskillelsen mellem Domsmagt og Forvaltning, to Ting, som hører meget nøje sammen, og har ikke undladt at give deres Harme og Mistillid overfor Nævningeinstitutionen Udtryk ogsaa denne Gang. Det gjorde man ogsaa fra den Side, da vi første Gang havde Lovforslaget fremme; men i 1909 er Nævningeinstitutionen indført, saa hvad enten dette Lovforslag nyder Fremme eller ej, Nævninger har vi, og Nævninger bliver vi ikke af med, medmindre vi skal ganske anderledes omredigere og omkalfatre det foreliggende Grundlag. Men, som sagt, den Behandling, Lovforslaget har faaet, kan man i det hele være tilfreds med. Ogsaa den ærede Højretaler, der havde Ordet nu sidst, det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel), har udtalt sig sympatisk om disse to vigtige Hovedpunkter, saa at man kan sige, at Anklageprincippet Indførelse i Procesordningen har faaet Højres Støtte, og det kan man kun være glad ved. At vi saa har faaet nogle Udfald saavel imod Nævninger som imod Pressen, maa vi tage med Ro. Der er endogsaa blevet udtalt Tvivl om, hvorvidt det skulde være rigtigt at fastslaa Indførelsen af den mundtlige Procedure. Hvis ogsaa denne skulde ud, ved jeg oprigtig talt ikke, hvorledes vi skulde begynde Behandlingen af det foreliggende Lovforslag i Forhold til Reformen af 1909, for saa blev det ikke det samme paa en anden Maade, men noget helt nyt paa en anden Maade.

Det ærede Medlem, der havde Ordet sidst (Fraenkel), fremhævede to Domme, der havde givet ham Afsky for Nævningeinstitutionen, fordi de havde forekommet ham saa himmelraabende uretfærdige, at

de havde krænket hans Retsbevidsthed. Ved den ene Dom — saa vidt man kunde forstaa en fransk Dom — maatte en Mand uretfærdigt lade Livet; det fik vi imidlertid ikke nærmere Besked om. Den anden var en Dom fra England, hvor to Børn, antagelig Drengene, blev hængt, fordi de havde slaaet deres Fader ihjel. Det ærede Medlem omtalte, at Sagen havde været for Jury, og det forholdt sig meget rigtigt, at de var skyldige, men det var galt, at de var blevet henrettet. Men det kan dog Juryen ikke gøre for. Hvis den skulde have fritaget dem for Hængning, for Dødsstraf, skulde den have afsagt en Kendelse, der stred ikke blot imod al Ret og Retfærdighed, men ogsaa mod al Sandhedskærlighed — den Sandhedskærlighed, som det ærede Medlem for et Øjeblik siden paa denne Plads var en saa ivrig og energisk — og hvis jeg mente det, kunde jeg tilføje heldig — Talsmand for. Juryen i England — ligesom vor — har at afsige sit Skyldig eller Ikke-Skyldig. Det ærede Medlem, der ikke syntes om Dommen, erklærede, at disse Drengene var skyldige i Mordet, og at det forelaa klart oplyst. Juryen siger: Skyldig, og saa dømmer Dommeren efter Loven, naar der ikke er sørget for, at Benaadningsmagten anvender sin Indflydelse, som det vilde finde Sted her, saa at Drengene blev sendt til en Opdragelsesanstalt eller i Forbedrings- eller Tugthuset. Skylden for Henrettelsen er ikke Juryens, og dette Tilfælde kan derfor ikke anvendes som nogen Indvending imod Nævningeinstitutionen.

Den ærede sidste Taler (Fraenkel) har jo været noget ude paa de vilde Vover, ikke blot sidste Gang, han talte, men ogsaa forrige Gang. Det ærede Medlem fremkom med den Paastand, at den politiske Kamp, der havde hersket en Menneskealder, havde svækket Retsfølelsen. Det ærede Medlem maa tale for sig selv og for sine nærmeste Meningsfæller. Jeg og mine Meningsfæller har faaet vor Retsfølelse vakt for hele vort Liv gennem det Retsbrud, som det ærede Medlems Parti har gjort sig skyldigt i, og naar det store Demokrati har haft Kraft og Styrke til at samle sig og alle Landets bedste Kræfter, er det netop i Medfør af den Retsfølelse, der er vakt ved dette Retsbrud. Saa jeg mener at kunne konstatere ganske det modsatte af det ærede Medlem. — De Ytringer, det ærede Medlem fremkom med om Pressen, skal jeg ikke komme videre ind paa. Jeg er nødt til, da det er anført heroppe fra, at tage dem som alvorligt ment, for som Spøg er det